XXVII. évf. 6. szám 2015. november-december

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Emmerich Katalin *élete*

Egy pogány ember útja…

A. Ames: Gyógyulás a szentmise által

„A szentgyónás és az eucharisztia a legnagyobb
gyógyító eszköz, gyógyító szentség.
És hogyha szeretnétek meggyógyulni, akkor fontos,
hogy egy jó gyónást végezzetek." (A. Ames.)

Karácsony az öröm napja!

Karácsony ünnepén csupa mosoly, csupa öröm az egész világ. Minden szerető szívű ember valami kedveset ad annak, akit szeret. Az ajándékok a szívek titkát tükrözik. Szeretettel gondolok rád, légy boldog! Csak ennyi lenne a karácsony? Az első karácsony egészen más volt!

1. Mária

Mária karácsonya a lélek ujjongásában telt el: „Magasztalja az én lelkem az Urat!" Bizonyára nemcsak egyszer mondta el ezt az imát, amikor Erzsébettel találkozott – hanem egész életében. Amikor gyermekét karjában tartotta, gondozta, járni és beszélni tanította… „Magasztalja az én lelkem az Urat!" Mária egész életének Jézus volt a középpontja. Harminc éven át szolgálta őt otthonában. Minden gondolata az volt, hogyan tudnék örömöt szerezni neki. A keresztfa alatt együtt szenved vele, a mennybemenetel után mindenkinek róla beszél. Mária ma is erre tanít: lehet úgy élni a mai világban, hogy Jézus legyen életünk értelme. Lehet úgy kezdeni egy napot, hogy mindennel neki, Jézusnak, az én Megváltómnak szeretnék örömöt szerezni. – Ha ez átjárná a szívünket, megszabadulnánk az aggodalmaktól, a szomorúságtól, a félelmektől és mindenben megtalálnánk az örömöt. Ez a gondolat megszabadítana a rossz kísértésétől is, mert ha Jézusnak örömöt akarok szerezni, akkor nem tehetek rosszat. Nem lehet bennem harag, nem veszekedhetek, nem mondhatok hazugságot, mert hiszen Ő itt van és lát engem.

2. József

József a felelősséget hordozó férfi. Az angyal szavait hittel fogadta: „Mária a Szentlélektől van áldott állapotban… Jézusnak nevezed a fiút… Ő szabadítja meg népét bűneitől." (Mt 1,21) Felismerte, hogy ő egy szent hivatást kapott. Megvédeni és fölnevelni a világ megváltóját. Hatalmas kitüntetés ez! Nagyobb, mint a Nobel-díj. József átérezte és vállalta ezt a feladatot. Heródes üldöző katonái elől elmenekítette Máriát és a kis Jézust Egyiptomba. Visszatérve Názáretbe mindig figyelt a római katonák minden közeledésére, nehogy elragadják a Gyermeket. Amikor eljött az ideje – a kor szokása szerint – megtanította a kis Jézust az imákra, az ünnepi szokásokra, elmondta neki Isten hatalmas tetteit, az Egyiptomból való szabadulást, Mózes történetét… és megtanította a tízparancsolatot. Az ő komoly hite és Istennek való odaadása az egész családi életet megszentelte. József megtanította a gyermeket a munkára is. Elmondta neki, hogy minden munka valójában együttmunkálkodás a Teremtő Atyával. Minden fizikai és szellemi erőfeszítés őt dicséri. Jézus szívébe belevésődtek ezek a szavak, ezért mondta később: „Atyám szüntelenül munkálkodik, én is végzem a munkám." Ő elvégezte, amit az Atya rábízott, egészen a kereszthalálig.

3. A Gyermek…

Amikor a születés éjszakáján jöttek a pásztorok, József eléjük ment, bevezette őket a barlangistállóba és rámutatott a Gyermekre. Íme nézzétek, Ő a ti megváltótok. Örüljetek, ahogy az angyalok örültek, amikor hírül adták… **Velünk az Isten.** Nem a csillagok végtelen távolságában kell keresni őt, hanem felismerni ebben a gyermekben és átölelni. Ezentúl Isten nem elképzelhetetlen, nem láthatatlan, mert Jézusban emberré lett, láthatóvá, foghatóvá lett. Az Ő szemein keresztül a mindenható Isten tekint rád. Fel tudod fogni ezt a csodát? Át tudod már érezni karácsony üzenetét? Nem a hatalom hidegségében jön az Úr, hanem a gyermek alázatában és szelídségében. Nem elítélni jön, hanem meghívni a vele való boldog családi körbe. Ettől kezdve vallásosnak lenni nem azt jelenti, hogy parancsokat teljesíteni, hanem Isten szeretetét befogadni és engedni, hogy ez a szeretet kormányozza életünket. Azt jelenti, hogy minden problémánkkal a köztünk élő Jézushoz fordulhatunk: kérhetjük Tőle a gyógyulásunkat, szabadulásunkat, életünk jobbra fordulását. Azt jelenti, hogy minden munkánkkal örömöt szerezhetünk neki és építhetjük az Ő országát! – Ennek reményében kívánok minden kedves Olvasónknak kegyelemteljes, boldog karácsonyi ünnepeket!

Katona István főszerkesztő

Karácsony üzenete

Állok a jászol mellett és nézem a Kisdedet. Nézem az emberré lett Istent, a csodát, mindenek Urát és Királyát, nézem a törékenyt, a tehetetlent. Nem saját szememmel nézem, a hit szemével, mely az Ő ajándéka, Szentlelkének karácsonyi áradása. Ahogy nézem, felsejlik felnőtt alakja, halvány fényben felvillan a Rabbi, aki járja a világot és Isten Országáról tanít. Majd még sejtelmesebben feltűnik a kereszt, annak borzalma és gyönyörűsége, hisz ezért született, ez emberré lett valójának csúcspontja, bűnön és halálon aratott győzelmének visszavonhatatlan jele. Végül megjelenik feltámadt, megdicsőült lénye, mely oly vágykeltően hív a jóra, a tisztaságra, a mindent betöltő istenszeretetre.

Szemlélem a négyes képet, s megkérdezem tőle: mire tanítasz vele Mesterem, Istenem, Mindenem?

A gyenge, tehetetlen Kisdedben azt mutatja meg, hogy ilyeneké a Mennyek Országa. Ha gyermekké nem leszünk, nem juthatunk be oda. Amíg nem bízzuk tehetetlen, lehetetlen egész valónkat Atyánk gondviselő szeretetére, Mennyei Édesanyánk gondoskodó jóságára, amíg tudni véljük, mi a jó nekünk és másoknak, addig Isten békéje nem töltheti be egészen a szívünket. Csak ha egészen alázatosak leszünk, ha valóban teljes bizalommal elfogadunk mindent szent kezéből válogatás nélkül, ha semmivé leszünk, hogy Ő lehessen bennünk a Minden, akkor leszünk töretlenül boldogok.

Ó, drága, pici Gyermek! Vedd birtokba szívemet, s növekedj benne, s add kegyelmed, hogy magamról megfeledkezve egészen Neked éljek!

Felnőttként körbejár, s a nyolc boldogság tudását csepegteti szívünkbe. Olyan hitet, mely kiemel a földi nyomorúságból, a megkötözöttségek rabságából, s szemünket az egyetlen igazán lényegesre emeli: Isten Országára, mely megadatik mindannak, aki teljes szívéből keresi.

Tanuljatok tőlem, mert én szelíd vagyok és alázatos szívű, s békességet találtok lelketeknek. Minden szava lélek és élet.

Értsétek jól, valljátok meg szavaitokkal és életetekkel, hallgatásotokkal és tetteitekkel... S ha kétség lopakodna szívünkbe, hogy erre képtelenek vagyunk, így felel: másik Vigasztalót küldök nektek, Ő majd megtanít mindenre!

Ó, igaz Mesterem, tökéletes Tanítóm, segíts, hogy jó tanítványod legyek, szelídíts meg engem, s élj bennem minden pillanatban!

A keresztén eggyé lenni Vele, elfogadni a szenvedést, lemondást, magányt, gúnyt, elutasítást, képes lehet-e az ember? Nem, egész lénye tiltakozik ellene. „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen engem." Már nincs kérdés, csak a hit lépése. Hordhatom keresztemet nyögve, tiltakozva, lázadozva, vagy hálás szívvel, hozzásimuló szeretettel. Ám csak utóbbi esetben válik a találkozás, az egység helyévé. Ez csak akkor lehetséges, ha egészen betölti szívemet az ő szerelme, ha ott már semmi helye nem marad a világnak, mely minden megnyilvánulásával azt sugallja: élj a földi örömöknek, ne engedd elszaladni a lehetőségeket. Ezzel csak úgy szállhatok szembe, ha azt mondom: nincs szükségem semmire, mert mindenem megvan, mert Ő mindennap táplál engem szent Testével, éltet Szentlelkével, a világi örömöknél kimondhatatlanul több, teljesebb és tisztább az Ő öröme, melyet senki és semmi el nem vehet tőlem.

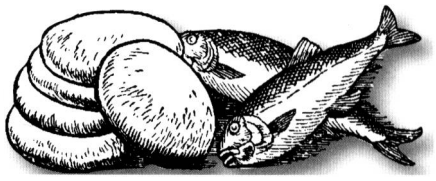
Drága Istenem ott a kereszten, taníts meg kérlek elfogadni, szeretni és vágyni a keresztet, hogy veled eggyé legyek, s bennem is élhesd áldozat-léted a lelkek mentésére!

Megdicsőült Urunk a Mennyország reménye, a hit és bizalom édes íze, mely minden szentáldozáskor az Ő fényébe helyezi napunkat, életünket, hogy el ne tévelyegjünk tőle. A kereszt győzelmének záloga, a mennyei Atya kimondhatatlan, felfoghatatlan szeretetének tükröződése.

Áldott Jézusom, vigyázz ránk, vezess minket, szent Véreddel óvj minket, akiknek feltárod isteni szereteted titkait, hogy megláthassuk dicsőséged, az Atya egyszülöttének dicsőségét azon a napon, melyet szerető, irgalmas, végtelenül bölcs Istenünk kiválasztott számunkra. Add, hogy elvégezhessük mindazt, amelyet mennyei Atyánk teremtésünkkor eltervezett, hogy általunk hajtsa végre ebben a világban!

Ámen. ■

Kenyérszaporítás

Teljesen izgatottak voltunk. Órákban számoltuk a még hátralévő időt, mikor újra Mesterünk bölcs és átható tekintetébe pillanthatunk, küldetésünkből visszatérve. Örvendeztünk, egymást túlkiabálva idéztük fel a csodákat, melyeknek részesei lehettünk missziónk alatt.

Jézus már várt ránk. Körbeültük és megosztottunk vele mindent, bár időnként úgy tűnt mintha tudta volna. Meséltünk gyógyulásokról és szabadulásokról, és együtt dicsőítettük az Istent. A Mester hol egyikünkre, hol másikunkra nézett, szemeiben az öröm tüze égett, apró szomorúsággal vegyítve. Olyan jó volt ismét látni, a közelében lenni, hangját hallani. Az elmúlt napok nagyon tanulságosak és felemelők voltak, lelkem mégis mintha hazaérkezett volna, ahogy itt ülhettem újra Uram lábainál. Igazán boldog voltam. Így együtt. Reméltem több órán, netán napon keresztül tart majd ez az állapot.

Ám ekkor embereket pillantottam meg, aztán még többet. A nép Jézusra vágyott, s amint megtudta, hol található, mindent hátrahagyva kereste Őt. Egyre többen lettünk. Végignézve ezen a puszta helyen, ahol eddig csak por volt, most emberek mindenütt. Férfiak, asszonyok, gyermekek, családok és csoportok. Teljesen körülvettek bennünket, s várták, hogy a Mester tanítson.

Bosszús lettem, lelkem vágyott kizárólagosan Jézussal lenni, s akkor ez a tömeg, mely nőttön-nőtt… Borzasztó.

Van, amikor nem akarunk osztozni Jézuson. Amikor mindazt, amit Tőle kaptunk, szeretnénk megtartani. A fényt, melyben általa élhetünk, saját kiváltságunknak tekintve jól elrejtjük, nehogy elvehesse valaki vagy valami. „Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok!" Mindazt, amit kaptam, továbbadom-e? Ingyen, vagy várok érte valamit? Emlékszem olyan esetre, amikor nem adtam tovább, s elveszett? Tudjuk-e miket kapunk Istentől? Világosságot gyújt bennünk, mit teszünk vele? A lámpatartón vannak, vagy jól elrejtve? Tudatlanságból, nemtörődömségből, netán önzésből nincsenek elől, hogy mások épülésére legyenek? Megtapasztaltam-e, milyen, amikor még adtak, s milyen, mikor azt is elvették, amiről azt hittem, hogy az enyém? Az Úr adta igazságok, megvilágosodások kiváltságok, komoly ajándékok életünkben, amik nem csak nekünk szólnak, nem tarthatjuk meg őket magunknak, a szó legszorosabb értelmében kötelességünk mások számára is hozzáférhetővé tenni őket, hogy ők is épülhessenek – így leszünk mindnyájan egyre többek. A lámpa dolga, hogy világítson, s míg viszonylagos világosságban élhetünk, tudjuk mi hol van, hogyan cselekedjünk. Ha letakarják, sötétség támad, s megváltoznak a dolgok. A benn tartózkodók mozgása bizonytalanná válik, tapogatóznak, rendelkezésükre álló, még használható érzékeikkel próbálnak boldogulni. Némelyek félnek. Ugyanígy nehézkessé, félelmetessé, bizonytalanná, olykor-olykor lehetetlenné válik az élet Isten igazságainak nélkülözésekor. Feladatunk, hogy Jézus segítségével továbbteremtsük, jobbá tegyük ezt a világot mindazzal, amit kaptunk. Nem vonhatjuk meg, akár csak halvány fényünket is a világtól, az emberektől.

Jézus azonban rájuk is ugyanazzal a szelídséggel, szeretettel tekintett. Felállt, majd rugalmas léptekkel az emberek felé indult. Kisgyerekek szaladtak hozzá, egyet-kettőt magához ölelt, egy pillanatra a fejükre tette a kezét, s mintha megáldotta volna őket. A nép Őt nézte, majd csendesség lett, még a szél is elült pár percre, s a béke érzése töltötte be ezt a puszta helyet. A mi világunk egy nagy puszta hely – gondoltam, s milyen csendes, békés és nagyon jó tud lenni, mikor együtt vagyunk a Mesterrel.

Elnéztem Krisztust, amint beszélt és a betegeket gyógyította. Mintha soha nem lenne fáradt, soha nem lenne túl elfoglalt ahhoz, hogy tanítson, gyógyítson és áldjon. Isten van vele.

Jó pár óra telt el, hűlt a levegő, a nap lenyugodni készült. Körülnéztem. Szemek és szívek szegeződtek Jézusra, itták minden szavát, s tudomást sem vettek az est közeledtéről. Oldalba bökdöstem Mátét, s kérdeztem nem fázik-e. Időbe telt, mire sikerült kizökkentenem. Kissé morc lett, de egyetértett, szólni kell Jézusnak, nem maradhat itt ekkora tömeg az éjszakában, a hidegben, étlen, szomjan.

Jószándékunk tudatában szóltunk Urunkhoz: „Bocsásd el a tömeget, hogy a környékbeli falvakban és tanyákban szállást és élelmet keressenek maguknak, mert itt puszta helyen vagyunk." Vállveregetés, micsoda tökéletes megoldás. A nép szétoszlik, gond egy szál se – elmélkedtem. Rengetegen voltunk, Jézus mégis rám nézett, s megértettem Őt.

Milyen könnyen mondjuk másnak, aki problémává válik, hogy menjen el. Keressen megoldást magának, én nem segíthetek. Meg se próbálom, lehetetlennek tűnik, talán majd mások-máshol, akik többet kaptak… Mert magunkban bízunk, elfelejtjük, hogy Jézus segítségével sikerül másokon segíteni. Másrészt, miért kellene messzire menniük az igéért, ha itt vannak mellettünk?

Mesterünk ránk nézett, s mintha a világ legtermészetesebb dolga lett volna, azt válaszolta: „Ti adjatok nekik enni!" Képtelenség, lehetetlenség – visszhangzott gon-

dolatainkban. Egymásra néztünk, aztán lassú léptekkel távolodó Tanítónkra. Biztosan megérezte a hátára szegezett pillantásunkat, mert visszafordította tekintetét. Egy kérdést lehetett kiolvasni belőle – veletek vagyok, nem tudjátok még mindig, mit jelent ez? S valóban, nem igazán tudtuk.

Öt kenyér, két hal… ha mértékkel eszünk, talán nekünk elég. Meg is mondtuk Jézusnak, mit mutat a leltár. Talán azt várja, hogy menjünk és vegyünk nekik ennivalót? Hol, miből? Mennyi időbe telik? Mivel hozzuk ide? Kérdések, kérdések… megnyugtató válasz egy sem.

Tanácstalanul álldogáltunk. Rossz érzés volt, hogy szívesen megtettem volna a Mesternek, de nem tudtam pontosan mit is és hogyan. Nagyon kevésnek éreztem magam.

Ötezer embernek szállás és élelem – életünk legtöbb problémája megoldhatatlan, lehetetlen helyzetnek tűnik. Keressenek maguknak a környékbéli falvakban, tanyákon – saját megoldásunk, ha van egyáltalán, talán még elképzelhetetlenebb, megvalósíthatatlanabb. Mi adjunk nekik enni – s jön Isten egy számunkra még kivitelezhetetlenebbnek tűnő megoldással. Van saját megoldásunk lehetetlen helyzetekre? Meghallom-e Jézus megoldását? Ha azt még megvalósíthatatlanabbnak tartom, el tudom-e bizalommal fogadni? 5 kenyérnyi és 2 halnyi képesség, talán ennyink már van Jézustól. Vajon hány embernek lesz elég lelki éhsége csillapításához? Ameddig csak magunkban bízunk, gyorsan össze tudjuk számolni. Tehetetlenségünkben sokszor elfelejtjük, hogy Jézus kimeríthetetlen tartalékai is rendelkezésünkre állnak. Több ezer ember Jézus kenyerére éhezik. Ne legyünk tehetetlen és lehetetlen tanítványok, akik ugyan korlátozott erőforrásokkal rendelkeznek, de még azt is vonakodnak megosztani másokkal. Küldetésünk enni adni nekik!

A távolban Jézus az égre tekintett, aztán megfordult és visszajött hozzánk. „Telepítsétek le őket ötvenes csoportokban" – mondta. S mi tettük, amit javasolt. Eltartott egy darabig, mire mindenki békésen leült. Nem értették, miért pont ötven, miért jobb ülni, mint állni a hűvösben, s mivel mi sem értettük, válaszolni nem tudtunk. A Mester szava azonban oly erős volt, mindnyájan megcselekedtük, amit kért. Tudtuk, hogy az lesz a legjobb, amit Ő mond. Ráhagyatkoztunk.

Megkéri őket, hogy ültessék le a tömeget. Jézus először minket kér, hogy tegyük meg az első lépést, ahhoz hogy Ő megtegye a csodát. Várja közreműködő segítségünket, az első, talán jelentéktelennek tűnő lépést, mely hatalmas, ha benne van hitünk, feltétlen bizalmunk, igenünk, teljes ráhagyatkozásunk. Meg tudjuk-e tenni az első mozzanatot, mely az igenünk az együttműködésre, hitünk jele? Hitünk kicsinysége akadályoz-e abban, hogy egy apró lépést tegyünk, számunkra lehetetlennek tűnő megoldásokhoz?

Talán azért szenvedünk, mert a legelső lépést sem merjük megtenni, nemhogy az egész úton Mesterünkre hagyatkoznánk? Egy másik úton megyünk, a saját fejünk után, ahol aztán többszörös köröket kell futnunk?

Ekkor Jézus felállt. Kicsit feltámadt a szél, a lenyugvó nap arany sugarai szívet melengető, otthonos keretül szolgáltak a jelenethez. Még a gyermekek is elcsendesedtek, s minden szem Rá szegeződött. Már nem éreztem, hogy hűvös lenne, a szél lágyan ölelt körül bennünket. Ameddig elláttam, az emberek arcán kíváncsisággal vegyes várakozás ült.

Kezébe vette a kenyereket és halakat, Atyjához emelte tekintetét a magasságos égre, szemeit behunyva, halvány mosoly kíséretében. Ég és föld összeért ennél a „terített asztalnál". Áldást mondott, megtörte és nekünk, tanítványainak adta. Elkezdtük szétosztani. A legközelebb lévőknek adtunk először. Nem sok fért egyszerre kezünkbe, de gyorsan előkerültek kosarak a tömegből, azokat megtöltöttük és két fülüknél fogva könnyedén vittük a távolabbi embercsoportokhoz. Már harmadjára fordultam Mátéval, s a többiek is lelkesen osztogattak, az étel mégsem fogyott, hanem mintha egyre több lett volna.

Mindenki evett, aztán összeszedtük a maradékot, mindnyájunkra jutott egy teli kosár, tizenkettő lett. Meg is jegyeztem Máténak, ha tovább kellene osztani, mindegyikünk vihetne egyedül egy egész kosarat, s megszámolhatnánk, hány üres szájnak lenne elég. Aztán még bátortalanul hozzátettem, és ha soha nem ürülne ki, mennyi embernek kellene még osztogatni.

Tulajdonképpen el sem fáradtam, s Jézusnak ez a mostani csodája… kerestem a szavakat, de nagyon elbújtak. Így hát gondolataimba merültem.

Sokszor semmilyen lehetőség nem kínálkozik megoldani egy problémát, de Jézussal többszörösen rendezhető. Nevetségesen kevés, amit több ezer éhes embernek nyújthatunk, de elfogadva az igazi apostoli küldetést, Isten képes mindezt megsokszorozni. Ha mindent odaadunk Jézusnak, mindent felajánlunk, ha keresztényként Jézus rendelkezésére bocsátjuk tulajdonunkat, időnket, képességeinket, egész valónkat, rengeteg emberhez el lehetne juttatni a lelki táplálékot. Ha a tanítvány szétosztja, amit Istentől kap, az több lesz, mint volt. A hit mindenkiben növekedni fog, s majd azt is tovább lehet adni. „Föltekintett az égre, megáldotta azokat, megtörte és tanítványainak adta, hogy osszák ki a népnek." Ezt teszi minden nap, a világ végezetéig. Puszta hely a mi világunk, Jézus táplálékával élhető túl. Jézus kenyerével, az Eukarisztiával jóllakhatunk. Így tesz velünk is, mielőtt elküld evangelizálni. Hagyjuk magunkat megáldani, megtörni és szétosztani?

Andrea M. Fabro

(Részlet a Marana Tha sorozatban most megjelent "Éld át velem az Evangéliumot" c. könyvből)

Gyógyulás a szentmise által

Alan Ames szolgálata 2015. augusztus 30-án Budapesten

Szeretném megköszönni a plébános atyának, hogy megengedi, hogy itt beszéljek, és a többi papnak, aki jelen volt és koncelebrált a szentmisén és részt vesz a gyógyító szolgálaton.

Tudom, egyesek azért jöttek ide, hogy gyógyuljanak! Kérlek, értsétek meg, hogy **a gyógyulás a Szentmisében kezdődik**. A Szentmise-áldozat, az eucharisztia a legerőteljesebb gyógyító ima. Az eucharisztiában Jézus az Ő gyógyító szeretetével tölt be bennünket. A gyógyulás folytatódik a tanítás alatt és által. Gyakran mondják az emberek, visszajelzik, hogy miközben én beszéltem, beteltek kegyelemmel és gyógyultak. Utána kihelyezzük az Oltáriszentséget és kézrátétellel imádkozni fogok mindenkiért. Nagyon áldottak vagyunk azáltal, hogy több pap jelen van és készek meghallgatni a gyónásotokat.

Az eucharisztia után a szentgyónás a legnagyobb gyógyító eszköz, gyógyító szentség. Ha szeretnétek meggyógyulni, akkor fontos, hogy egy jó gyónást végezzetek. A gyógyulás elsősorban a szentségek által történik. A Szentmise, majd a Szentség-kitétel, a bűnbánat szentsége és a papság erőteljes szentsége által. Az én beszédem és imádságom csak egy kiegészítés a szentségekhez.

Én olyan ember voltam, aki nem hitt Istenben, Egy nagyon szegény londoni családból származom. Gyermekkoromban megfigyeltem más családokat és láttam, hogy sok mindenük van, ami nekünk nem volt. Szerettem volna nyaralni menni, mint a többiek, de nem lehetett, mert nem volt rá pénzünk. Emiatt nagyon irigy voltam és azt gondoltam, ha Isten létezne, akkor nem engedné meg, hogy ez történjen. Isten nem engedné meg, hogy egyeseknek olyan sok pénzük legyen, másoknak meg olyan kevés.

Eldöntöttem, az egyetlen ember, aki tud gondoskodni rólam, az én vagyok. Azt akartam, hogy mindenem meg legyen, amit csak el tudok érni. Elkezdtem bűnös és bűnöző életet élni; loptam, hazudtam. Ahogy idősebb lettem, a testvéremmel együtt beléptem a legrosszabb motoros bandába Londonban és szélsőségesen erőszakossá váltam.

Függő voltam különböző dolgoktól és majdnem minden bűnt elkövettem, amit csak lehetett. Nem érdekelt, hogy valakit megsebzek, miközben szerettem volna valamit megszerezni. Minél inkább így éltem, annál rosszabbul éreztem magam. Alkoholista lettem és sok más függőségem is kialakult. Csak akkor gondoltam Istenre, amikor valami nehézségbe ütköztem és ilyenkor azt kértem: „Istenem segíts!", máskor viszont egyáltalán nem gondoltam rá. Életemnek ebben az időszakában szörnyű bűnöket követtem el, nem gondoltam Istenre. A legtávolesőbb dolog volt az én értelmem számára Istenre gondolni. De Isten természetesen gondolt rám, mert elért engem a sötétségen keresztül, amelyben éltem. Megérintett az Ő szeretetének fényével. Amikor Jézus megérintette a szívemet és a lelkemet, az hihetetlen volt!

Betöltött egy teljes elragadtatás (extázis); sírtam, annyira meghatódtam. Ahogyan Jézus fölemelte az én emberi szívemet az Ő isteni szívébe, átölelte, körülvette az Ő szeretetével, szerelmes lettem belé! Amit megtapasztaltam, az fölötte állt a megértésemnek. Akkora béke, öröm és boldogság töltött el, amelyet semmiféle alkohol vagy drog nem képes megadni. Egyetlen másodperc alatt minden függőségem eltűnt, szinte leesett rólam.

Attól a pillanattól fogva egyetlen vágyam volt: szeretni Istent! Ahogy Jézus fölemelt az Ő Szent Szí-

vébe, azt mondta: „Én szeretlek téged!" és az Ő szavaiban fölismertem, hogy ez igaz! Én tudom, hogy Jézus szeret engem úgy, ahogy vagyok, minden hiányosságommal, minden gyengeségemmel, Jézus egyszerűen szeret engem!

Természetesen Ő nem szerette a rossz dolgokat, amiket tettem, de jelen volt számomra, szeretve engem! Megmutatta, hogy Ő mindenkit szeret ugyanazon a módon, ahogy engem! Ő mindenkit egyformán szeret! Ő ugyanannyira szereti a legbűnösebb embert itt a földön, mint a legszentebb személyt! Az egyetlen különbség abban áll, hogy mi mennyire szeretjük Őt. Amikor Jézus megérintett engem az Ő szeretetével, attól a pillanattól szerettem volna rábízni magamat Krisztusra, hogy elveszítsem magamat Őbenne, mert tudtam, hogy ezt téve fogom megtalálni önmagam. Ez volt, ami történt!

Az elmúlt huszonkét évben **mindennap, napról napra Jézussal élek**. Ő elveszi tőlem a szívem, lelkem gyötrelmeit, szenvedéseit, hogy megtöltse az Ő szeretetével és békéjével. És ha ezt tette egy olyan rossz emberrel, mint én, akkor egészen biztos, hogy mindenki mással is ezt akarja tenni! De nagyon sok ember elfelejtette, hogy Jézus mennyire szereti őt. Sokan azt gondolják, hogy Isten távol van, messze tőlük. Mások azt gondolják, Isten elítél bennünket, ezért félnek Tőle. De nincs, amiért félni kellene Istentől!

Isten nincs távol tőlünk. Jézus ott van a te oldaladon, életed minden pillanatában és fölkínálja az Ő szeretetét, ezt kiáltja feléd: „Én szeretlek téged!" Ha figyelsz, hallgatsz szívedre és lelkedre, akkor meg fogod hallani! Jézus szeret minden embert, függetlenül attól, hogy milyenek vagyunk, mit tettünk. Jézus számára mindannyian értékesek vagyunk. Mint egy kincs, mint egy ékszer, olyanok vagyunk a számára!

Jézus jelen van a szeretetével, nagyon türelmes szeretete van mindannyiunk számára. Szerelmes mindannyiunkba és az Ő szeretetében szeretne mindent nekünk adni, ami jó a számunkra. Ugyanúgy, mint amikor ti szerettek valakit, és szeretnétek őt boldoggá tenni, szeretnétek, hogy jó élete legyen és reménykedtek abban, hogy ez sikerül – ugyanilyen módon szeret Jézus benneteket. Szeretné, hogy boldogok legyetek, hogy jó életetek legyen, szeretne segíteni nektek mindenben. Jézus minden pillanatban felkínálja szeretetét számotokra és könyörög, hogy szeressük Őt. Nem mintha Istennek ezáltal jobb lenne, ez lehetetlen, Isten jól érzi magát önmagában, de Isten bennünket szeretne megajándékozni azáltal, hogy mi szeretjük Őt. Mert szeretve Őt megnyitjátok szíveteket, lelketeket ajándékaira, kegyelmeire. Ezáltal meghívjátok Őt az életetekbe, és megengeditek neki, hogy megdicsőítsen, szentté tegyen benneteket önmagában. Nincs semmi félnivaló Istenben.

Néha félünk Istentől, mert látjuk hiányosságainkat, gyengeségeinket, bűneinket, amiket elkövettünk. Félünk, hogy Isten ítélete utolér bennünket, de Isten kedves, megbocsájtó. Szeret bennünket és megbocsát. Nem azért teremtette az embert, hogy a pokolba küldje. Mindannyiunkat arra teremtett, hogy a Mennybe jussunk, de fölkínálta nekünk a választás lehetőségét, hogy döntsünk menny és pokol között. Ha valaki a pokolba kerül, az azért történik, mert önmagát ítéli el.

Nekünk örök életünk van Istenben, de ha a világnak vagy önmagunknak élünk, ha bűnökben élünk, akkor veszélyeztetjük az örök életünket a Mennyben, és Jézus ezt nem szeretné! Jézus minden pillanatban utánunk nyúl, valamennyiünkért. Azt mondja: „Fogd meg a kezem, engedd, hogy vezesselek téged a Mennyország felé! Engedd, hogy segítsek neked a bajaidban! Engedd, hogy segítsek felülemelkedni gyengeségeiden!"

Ő nagyon jól tudja, hogy az élet nehéz számunkra. Jól tudja, hogy nagyon sok kísértéssel kell szembenéznünk és hogy gyengeségeink miatt nagyon könnyen bűnbe esünk. Jól tudja, hogy ha megpróbáljátok élni a katolikus keresztény életet, akkor ez nagyon sok kereszttel jár. Van, aki megpróbál megakadályozni abban, hogy éljétek a keresztény életeteket. Jézus ott van minden pillanatban, készen arra, hogy segítsen, fölemeljen. Ő segíteni akar hordozni életetek keresztjét!

A szentségek kegyelmeivel akar megajándékozni, hogy felülemelkedjetek gyengeségeiteken. Gyakran elveszettnek, magányosnak, nem szeretettnek érezzük magunkat és Jézus ott van a szeretetével. Reménytelenséget érzünk magunkban és Jézus ott van és azt mondja: „Nem vagy egyedül! Nem vagy szeretet nélkül! Van, aki gondoskodjon rólad! Ne veszítsd el reményedet! Találd meg a reményedet énbennem!"

Nyisd meg a szívedet és ajánld föl minden szükségedet neki. Az egyetlen dolog, amit meg kell tenned: kinyitni a szívedet és visszatérni hozzá, és engedd, hogy betöltsön téged az Ő isteni szeretetével.

Amikor egyszer nagy gondjaim voltak és nagyon nehéznek éreztem azt, hogy megéljem, amire Jézus hívott engem, a Boldogságos Szűzanya jött hozzám és azt mondta, ne hagyatkozz önmagadra abban, hogy megéld a hitedet, bízd magad Istenre! Isten sohasem kéri azt tőled, hogy egyedül éld meg a hitedet, arra hív, hogy vele közösségben, partnerségben élj. Ott van a Szentlélek, készen áll arra, hogy betöltsön mindazokkal a kegyelmekkel, amelyekre szükséged van. De kérned kell a Szentlelket mindennap!

Az én **első imádságom minden reggel**, amikor felkelek, **a Szentlélekhez száll**, kérve Őt, hogy segítsen nekem fölajánlani minden gondolatomat, minden szavamat, minden tettemet, minden lélegzetemet, minden szívdobbanásomat, hogy vigye Isten elé, mint a szeretet imádságát. És az Ő szeretetében lehetséges ez!

A gondok, nehézségek idején, amikor gyengeségemet élem meg és amikor elesem, ott van a Szentlélek és fölemel engem! Amikor a kereszt olyan nehéznek tűnik, hogy azt gondolom, nem vagyok képes viselni, akkor a Szentlélek ott áll mellettem, hogy fölemeljen. Amikor a tekintetem eltávolodna Istentől, akkor a Szentlélek, mintegy visszairányítja Istenre. A gyengeségeim által egyre közelebb és közelebb vezet Istenhez. És ha ezt teszi velem, ugyanezt teszi veled is! A Boldogságos Szűzanya azt is mondta, hogy az eucharisztiához kell jönnöd, mivel az eucharisztiában, az Oltáriszentségben találod meg azt az erőt, amire szükséged van ahhoz, hogy megtaláld Istent. Ha az eucharisztiához jössz, először a Szentlelket kérd, hogy segítsen Jézusra figyelni, mert nagyon könnyen lefoglal a világ vagy önmagunk. Kérd a Szentlelket, segítsen, hogy a Szentmise alatt Istenre tudj figyelni!

Innen kezdve elkezdtem így tenni és elmentem a Szentmisére. Amikor a pap elkezdte, azt tapasztaltam, hogy szavai betöltik a templomot. Olyan volt, mintha elektromos áram lenne a szavaiban és minden egyes szava megérintett és betöltött ezzel az elektromossággal, és ezáltal beléptem az ő szavaiba, Isten élete felém jött. Innentől kezdve a pappal együtt akartam dicsőíteni, áldani, imádni Istent a Szentmise minden szavával. Láttam, hogy a pap teljesen fehérben van és első alkalommal életemben azt láttam, hogy a pap teljesen be van töltve a Szentlélek által! Miközben tanúságot tett, olyan szinten betöltötte őt a Szentlélek, ahogyan senki más személyt nem képes betölteni. Isten olyan szinten a maga közelébe emeli a papot szentmise közben, mint ahogy senki mással nem történhet. Túlcsorduló módon be volt töltve a pap Isten kegyelme által, ez a kegyelem megdicsőítette Máriát, megdicsőült a pap által. Ez a kegyelem kiáradt a papból, megérintve az embereket, mindazokat, akik körülötte voltak, segítve őket abban, hogy Istenre figyeljenek, Őrá irányítsák tekintetüket.

Tehát betelhetünk Jézussal a szeretet útján. Így vált számomra a Szentmise **élővé**. Megértettem, hogy a Szentmisében követnem kell Jézust. Jézus nekünk adja önmagát minden Szentmisében. Nem tart vissza semmit, teljesen átadja magát. Hasonló módon nekünk is oda kell adnunk mindent önmagunkból, mivel ahhoz, hogy teljes szeretet-találkozás legyen, nem elég, hogy csak az egyik adja oda magát a másiknak. Amint Jézus teljesen átadja magát nekünk, nekünk is át kell adnunk önmagunkat neki ahhoz, hogy találkozhassunk vele, hogy eggyé válhassunk vele a szeretetben. Ha ezt meg tudjuk élni, így átadva önmagunkat, abban a pillanatban Isten és ember eggyé válik. A Menny és a Föld eggyé válik és Jézus egy olyan ajándékot ad, ami csodálatos! Hallunk erről minden Szentmisében, de egyesek nem hallják meg, ahogy Jézus magához vonz az Ő isteni létezésében. Megengedi nekünk, hogy osztozzunk az Ő istenségében! Ez egy akkora ajándék, amiről ha egész életetekben gondolkoznátok, akkor sem értenétek meg, de nagyon sok katolikus nem is gondolkodik erről.

Szeretném elmondani, hogy minden angyal gondol erre az embereknek adott ajándékra, mivel egyetlen angyal sem osztozik Isten istenségében. Ezért fontos, hogy minden tevékenységünket abbahagyva jöjjünk a Szentmisére és engedjük, hogy Jézus megmentsen minket. Jézus meghív bennünket, hogy otthagyva mindent, egyesüljünk vele az eucharisztiában.

Tudjátok az Ószövetség egyetlen prófétája sem részesült Jézus istenségében, de közületek mindenki megteheti a Szentmisében! Ha megértitek ezt, és ha meghívjátok az isteni szeretetet, erőt ad nektek, hogy megéljétek hiteteket. Ha ily módon fogadjátok magatokba Jézus Krisztust, Ő élővé válik bennetek és benne fogtok élni. Ő, az Élő Isten minden Szentmisében arra vár, hogy elvezessen benneteket az igazi életre Őbenne. Tehát amikor hazamentek a templomból, nem hagyjátok itt Krisztust, mivel élővé vált bennetek, a világban, amelyben éltek és valahányszor válaszoltok valakinek a szükségére – tehát segítetek neki –, akkor Jézus segít általatok ennek az embernek. Valahányszor az Ő szavait mondjátok el másoknak, Jézus beszél általatok és ez az a mód, ahogyan a világ megváltozik.

Panaszkodhatnánk arról, milyen rossz ma a világ és sokan panaszkodnak is, és én is panaszkodtam annak idején, miközben elfelejtkeztem a saját felelősségemről abban, hogy megváltoztassam a világot. De ha magunkkal visszük az Élő Krisztust önmagunkban, mi lehetünk a világosság a sötétségben, amely által Jézus megváltoztatja a világot. De a döntés, a választás a tietek. Jézus fölkínálja, hogy mondjatok igent vagy nemet. Remélem, hogy igent mondtok! Saját tapasztalatomból tudom, hogy ha ezt megteszitek, akkor életetek megtelik örömmel és boldogsággal. Meg fogjátok tapasztalni, hozzájárultok ahhoz, hogy családtagjaitok, barátaitok jobbá váljanak. Jézus azt akarja, hogy ti az Ő szeretetének edényei legyetek. Remélem, hogy ti is ezt akarjátok! Az Úr áldjon meg benneteket!

Alan Ames

Emmerich Anna Katalin élete

III/3. rész

Természetfölötti kegyelem – Isten szolgálójának boldog elköltözése

A Mindenható Isten, minden jónak forrása és osztogatója hű szolgálójára, Anna Katalinra saját üdvözítésén kívül két hivatást rótt. Az első abban állt, hogy folytonos közbenjáró imádsággal magára vállalt vezeklés által számtalan segítségre szoruló lélekre leesdje Isten irgalmát és kegyelmi segítségét és eképp egész sereg lélek számára az üdvösség eszközévé legyen. Erre a rendkívüli hivatásra vonatkozólag isteni Jegyese egyszer így szólt hozzá: – Én téged az én kínjaim ágyára fektettelek; én téged gazdaggá tettelek a szenvedések kegyelmével és az engesztelés kincsével; én téged felékesítettelek a hathatós munkálkodás ékszerével. Másik élethivatása az volt, hogy látomásainak közlésével elősegítse a keresztény lelkekben a hit újjáéledését és a jámborság gyarapodását, és ezzel az Egyháznak maradandó hasznot szerezzen. Maga mondotta egyszer: – Tudom, hogy már rég meghaltam volna, ha nem lett volna szükséges, hogy a Zarándok révén minden nyilvánossá legyen. Neki mindent föl kell jegyeznie, mert a prófétálás (a látomások közlése) az én feladatom. Erre a kettős hivatásra Isten az ô szolgálóját rendkívüli adományokkal áldotta meg, melyek közül néhányat röviden ismertetünk.

Emmerich Anna Katalin ifjúkorától fogva igen magas és ritka fokban meg volt áldva a látomások és kinyilatkoztatások adományával. A látnokság beleöntött fényénél szent vallásunk igazságának megismerésére jutott; számtalan képben látta a megváltás egész történetét: az előkészítést az ószövetségben, a Boldog Szűz életét, valamint a Megváltó életét, működését, kínszenvedését és halálát. Számtalanszor megjelentek neki az Úr Jézus, a Szűzanya, Keresztes Szent János, Szent Ágoston és más szentek, különösen azok, akiknek valamely ereklyéje volt birtokában. Ha egy ilyen ereklyét a kezében tartott, vagy a közelébe vittek, azonnal látomásba merült és látta az illető szent életét, működését, szenvedését és halálát.

Különösek voltak önlátomásai. A Zarándok egyszer magához vette a Katalin stigmáiról leszáradt varmorzsákat, gondosan begöngyölte és mikor Anna ismét elragadtatásban volt, a mellére helyezte. Anna Katalin látomása azonnal átment saját életének szemlélésébe: látta élete különböző eseményeit és belső élményeit; Isten intézkedéseit, melyekkel őt vezette, kegyelmeit, szenvedéseit stb. Azután mindezt elmondta a Zarándoknak, nem is sejtve, hogy saját életét látta; és minthogy ez többször ismétlődött, egész sorát beszélte el oly élményeknek, melyeket alázatossága különben örökre eltitkolt volna.

Megvolt benne a szívekben való olvasás adománya is. Gyóntatója és a Zarándok több alkalommal meggyőződhettek arról, hogy Anna Katalin olvas a gondolatokban. Látta a földön a sok nyomorúságot és ínséget, bűnt és borzalmat, részben azért, hogy imádsággal és önkéntes szenvedéssel segítsen, részben pedig azért, hogy Istent engesztelje és irgalmát az emberekre leesdje. Látta a jövendőt és ki is jelentette. Fölismert mindent, ami szent, megszentelt vagy megáldott volt és megkülönböztette azokat mindattól, ami nem volt szent vagy nem volt megszentelve. Leírhatatlanul eleven érzéke volt a papi jelleg szentsége, ereje és hatása iránt; ha egy pap lépett ágyához, mikor elragadtatásban volt, feje ösztönösen követte a pap kezének mozgását; a papi áldást teljes valóságában, egész erejében és hatásában fogadta. Ha távoli helyekre ment, oldalán látta vezetőjét, vagyis őrző-angyalát, aki kísérte és magyarázta neki a szükségeseket.

Anna Katalin örömmel emlékezett ifjúságára és később Isten iránt nagy hálával vallotta meg: „Gyermekkoromban mindig Istenben éltem, távol e világtól. Minden dolgomat belső szemlélődésben végeztem és mindig látomásokban éltem. Ha szüleimmel kimentem a mezőre vagy egyéb munkával foglalatoskodtam is, sohasem voltam a földön. Itt lenn minden olyan volt, mint valami tompa, zűrzavaros álom; az a másik világ ellenben csupa világosság és mennyei igazság."

Egy más alkalommal a következőket beszélte el: „Mikor öt-hatéves koromban először tanulgattam a hitvallás első ágazatát, lelki szemeim előtt különféle képek jelentek meg az ég és föld teremtéséről. Láttam az angyalok bukását, az ég és föld, a paradicsom, Ádám és Éva teremtését és a bűnbeesést. Azt hittem, ezeket minden ember úgy látja, mint minden egyéb dolgot itt a földön körülöttünk; tehát elmondtam mindent egészen elfogulatlanul szüleimnek, testvéreimnek és játszótársaimnak. Egyszer

aztán észrevettem, hogy kinevetnek; azt kérdezték, talán van valami könyvem, amiben ez mind benne van? Ettől fogva aztán hallgattam ezekről a dolgokról és úgy véltem, hogy bizonyosan nem illik effélékről beszélni. De azért semmi különöset nem gondoltam az egészről. Ezek a látomások megjöttek éjjel éppúgy, mint fényes nappal, otthon éppúgy, mint a mezőn, jártamban-keltemben, munka közben és akármi más foglalatosság közben.

Egyszer az iskolában a feltámadásról egészen más dolgokat mondtam, mint amit tanultunk, mégpedig teljes bizonyossággal és abban az elfogulatlan hitben, hogy ezt mindenkinek épp úgy kell tudnia, mint ahogy én tudom és nem is sejtettem, hogy ez nekem személyi tulajdonom. Nos, a gyermekek ámultak, kinevettek és följelentettek a tanítónak. Ő komolyan megintett, hogy ne képzelődjem effélékről. Azonban én e látomásokat továbbra is úgy láttam, mint a gyermek, aki képeskönyvet nézeget és a maga módján magyarázza magának a képeket, nem kérdezve senkitől, mit jelent ez vagy amaz.

Az Evangéliumból és az Ószövetségből sohasem tartottam meg fejemben semmit, mert én azt mind magam láttam, egész életem folyamán, mégpedig évről-évre újra meg újra, pontosan ugyanazon körülmények közt, habár néha más-más jeleneteket. Néha ott voltam a helyszínen magam is a többi résztvevővel együtt; benne éltem az eseményekben s együtt haladtam velük a térben is, természetes helyváltoztatással. Gyakran a jelenet fölött lebegtem és felülről néztem le rá. Egyebet viszont, különösen a jelenetekben rejlő titokzatost, bensőleg láttam, úgyhogy az bennem tudatossá vált; egyes részleteket pedig képekben. Minden esetben keresztülláttam mindenen, úgyhogy egyik test nem takarta el a másikat; de azért ebből semmiféle zavar nem támadt. Gyermekkoromban és mielőtt a zárdába léptem, leginkább az Ószövetségből voltak látomásaim; később már ritkábban; és egyre többször az Újszövetségből. De Jézus és Mária életét kora ifjúságom óta ismerem. Láttam a Szűzanyát sokszor gyermekéveiben; láttam, mit csinált, mikor egyedül volt szobácskájában. Azt is tudom, milyen ruhát viselt."

Midőn az Úr Mózesnek Hóreb-hegyén azt parancsolta, menjen Egyiptomba és szabadítsa ki Izrael fiait a Fáraó igájából, Mózes így szólt az Úrhoz: „Nem fognak nekem hinni és nem fognak rám hallgatni, hanem azt mondják majd: Nem jelent meg neked az Úr!" (Ex 4,1)

Ugyanezt mondhatta Anna Katalin is, midőn az Úr azt parancsolta neki, hogy látomásait a keresztény hívek épülésére beszélje el. Ámde miként Isten az ő szolgáját, Mózest, és egyáltalán minden kiválasztottját, akiket valamely rendkívüli megbízással küldött az emberekhez, rendkívüli adományokkal és jelekkel igazolta, mint szolgáit és küldötteit: éppúgy megjelölte és igazolta Anna Katalint is, mégpedig nem csekélyebb jelekkel, mint a Megváltó sebeivel.

Anna Katalin legelőször a töviskorona sebeit kapta meg, melyek mint szúrásokból eredő véres koszorú vették körül fejét. Ennek létrejöttét saját szájából ismerjük, ahogyan engedelmességből elbeszélte:

– Körülbelül négy évvel a kolostorba lépésem előtt, egyszer déltájt a koesfeldi jezsuita templomban voltam és egy feszület előtt térden állva buzgón imádkoztam. Egészen elmerültem az elmélkedésbe, mikor egyszerre csak furcsa forróság öntött el, és láttam, amint az oltárról, a tabernákulumból, ahol az Oltáriszentséget őrzik, az én mennyei Jegyesem fényes ifjú alakjában elém lép. Bal kezében virágkoszorút, jobbjában töviskoronát tartott és elém nyújtotta mind a kettőt, hogy válasszak. Én a töviskorona után nyúltam. Erre ő azt fejemre tette és mindkét kezével rányomta, aztán eltűnt; akkor én heves fájdalommal a fejemben magamhoz tértem. Éppen ki is kellett mennem a templomból, mert a sekrestyés már rég zörgött a kulcsokkal. Másnapra fejem a szemem fölött és halántékomon le az arcomig erősen megdagadt és rettentően fájt. Ez a daganat és a fájdalmak gyakran visszatértek, s egész éjszakákon át és nappal is sokat gyötörtek. A vérzést a fejemen csak akkor vettem észre, mikor társnőim figyelmeztettek, hogy tegyek fel más fejkötőt, mert amelyik a fejemen van, tele van rozsdafoltokkal. Meghagytam őket vélekedésükben és úgy igazítottam el fejkötőmet, hogy a vérzést szerencsésen el tudtam titkolni a zárdában. Ott is fölfedezte egy valaki, de becsületesen hallgatott róla.

Azonban később mégis csak fölfedezték a fejsebeket a többiekkel együtt és valamennyit alapos vizsgálatnak vetették alá. Hallgassuk csak, hogyan nyilatkozik e sebekről a jámbor Stolberg gróf, aki 1813 júliusában Overberg kíséretében meglátogatta Isteni kiválasztottját: „Overberg kérte Anna Katalint, vegye le kezéről a kendőt, mellyel állandóan bekötve tartotta a kezét. Péntek volt. A töviskorona sebei erősen véreztek. Most levette a kendőt és a fejkötőt. Homloka és feje mintha vastag tüskékkel lett volna összeszurkálva; világosan lehetett látni a friss, részben még friss vérrel teli sebeket, és feje körös-körül vérzett. Semmiféle festő természetesebben nem tudott volna ilyen tövis-sebeket festeni."

Anna Katalin boldog halála után pedig a következő tanúvallomást tette ezekről a fejsebekről Brentano Kelemen: „Négy éven keresztül naponként érintkeztem Anna Katalinnal és nagyon sokszor láttam fejvérzését és fájdalmait, bár sohasem úgy, hogy feje fedetlen lett volna jelenlétemben és a vércseppek előbugyogását közvetle-

nül láthattam volna. De igenis láttam a vért sugarakban a főkötő alól lefolyni olyan bőségben, hogy nyakkötője fodraival föl lehetett volna itatni, mielőtt a lepedő felitta volna. Ő maga úgy érezte, mintha fejét széles, súlyos töviskorona venné körül és nem is volt képes fejét vánkosra fektetni. Ülőhelyzetben mozgatta fejét ide-oda, mint valami kínos terhet a nyakán, órák hosszat, leírhatatlan gyötrelmek közt; én is gyakran támasztottam meg fejét hosszabb-rövidebb ideig, mert nem bírtam tovább nézni szenvedéseit, miközben a szorongás verítéke csurgott végig sápadt arcán. Ilyen állapotban töltött nem egyszer egész éjszakákat, nélkülözve minden segítséget, minden részvétet, elhagyatva."

Emmerich Anna Katalin többi sebeiről már föntebb szólottunk. De most még hozzáfűzünk egyet-mást a sebek természetfölötti létrejöttére és mivoltára vonatkozólag. Anna Katalin már kolostori életében sokszor könyörgött Istenhez azért a kegyelemért, hogy kínszenvedéseiben részes lehessen. Az Úr meg is hallgatta, mert még a sebek előtűnése előtt több évvel már érezte a fájdalmakat kezeiben, lábaiban és oldalában. Erről ezeket mondotta el: „Négy évvel a kolostor feloszlatása előtt egyszer Koesfeldbe utaztam szüleim meglátogatására. Bementem a Lambert-templomba és néhány óráig imádkoztam az oltár mögötti kereszt előtt. Nagyon szomorú voltam a kolostorban uralkodó állapotok miatt és kértem Istent, hogy én és nővértársaim megismerjük hibáinkat, hogy végre egyszer már békesség legyen. Azt is kértem, hogy az Úr Jézus engedje minden szenvedését nekem is éreznem. Ettől az időtől fogva állandóan fájdalmaim és belső égéseim voltak. Azt hittem, valamiféle állandó lázam van és a fájdalmak ettől származnak. Eszembe ötlött ugyan gyakran az is, hogy ez talán kérésem teljesülése; de ezt a gondolatot rögtön kivertem fejemből, mert úgy véltem, ily nagy kegyelemre nem vagyok méltó. Ahányszor a lábfájásom miatt nem tudtam járni sem. Kezem is annyira fájt, hogy némely munkát, pl. ásást, nem bírtam végezni. Nagyujjamat nem tudtam egyáltalán mozgatni; néha olyan volt, mintha elhalt volna."

1812. december 29-én (mint már említettük) Anna Katalin megkapta a külső sebeket is. A stigmatizálás belső lefolyását 1820. Assisi Szent Ferenc ünnepén, egy aznap történt látomás után így beszélte el: „Láttam magamat s láttam, hogyan kaptam a sebeket. Azelőtt ezt nem tudtam. Láttam magamat, amint egyedül vagyok Rotersék házában, a szobámban. Három nappal volt újév előtt, körülbelül három órakor délután. Jézus szenvedéseiről elmélkedtem és könyörögtem, engedje szenvedéseit nekem is éreznem, s elimádkoztam öt Miatyánkot, öt szent sebe tiszteletére. Kitárt karokkal feküdtem ágyamban. Ekkor nagy-nagy édességet éreztem és végtelen szomjúságot Jézus fájdalmai után. És erre valami fényt láttam leereszkedni reám; felülről jött ferdén. Egy megfeszített test volt, teljesen élő és átlátszó, kitárt karokkal, de kereszt nélkül. A sebek fényesebben ragyogtak, mint a test; az öt dicsfény még erősebben tündökölt ki az egész glóriából. Egészen el voltam ragadtatva és szívemben nagy fájdalom kavargott, de édességgel párosulva abban a vágyban, hogy Megváltóm szenvedéseit vele együtt érezhessem. És míg epekedésem Jézus kínjai után sebeinek megpillantásakor még jobban fokozódott és mintegy kezemen, lábamon és oldalamon át keblemből előtörve az ő szent sebeiért esedezett: a látomásnak először a kezéből, aztán az oldalából, végül a lábából hármas piros sugarak lövelltek elő alul nyílban végződve, kezem, oldalam és lábam felé. Sokáig feküdtem így, nem tudva, mi történik körülöttem; míg végre a háziasszony egyik leánya két kezemet behajlította. A gyermek aztán kiment és azt mondta hozzátartozóinak, hogy én véresre ütöttem kezemet. Megkértem őket, hallgassanak a dologról. A kereszt a mellemen már rég megvolt; Szent Ágoston napja táján kaptam; kitárt karokkal térdeltem és Jegyesem nyomta azt oda. Miután megkaptam a sebeket, testemben erős változás ment végbe. Éreztem, hogy vérkeringésem egészen megfordul és fájdalmas vonzódással ezek felé a pontok felé áramlik."

Már megemlékeztünk a két hivatalos vizsgálatról, melyet a stigmatizálás köztudomásra jutása után az egyházi és a világi hatóság tartott. Ezeknek eredménye nem lehetett más, mint az, hogy minden kétséget kizáróan megállapították a sebek valóságos jelenlétét, valamint annak lehetetlenségét, hogy természetes módon magyarázzák meg azokat. Ámde ezeken a hivatalos vizsgálatokon kívül vannak egyéb körülmények is, melyek a sebek természetfölötti jellegét nyilvánvalóvá teszik. A sebek megjelenésével együtt ugyanis Anna Katalinnál föllépett a képtelenség az evésre. – Overberg kijelentette 1813 májusában, hogy Anna Katalin körülbelül öt hónapja semmi szilárd ételt nem evett, annyit sem, amennyi egy félborsónyit kitenne. Ugyanezt tanúsítja 1814 októberében dr. Wesener is: „Az igazság okáért meg kell vallanom, sokat vesződtem azzal, hogy kitaláljak valamit, amit Anna Katalin megehetne úgy, hogy mindjárt ki ne hányja; de mindhiába! Ha ez csalás volna, meg kellene tagadnom valamennyi külső és belső érzékemet."

Rendkívüli volt továbbá az a jelenség, hogy a vér a fejből és a kezekből mindenkor abban az irányban szokott folyni, melyben a kereszten megfeszített Üdvözítő szent testéből folyt; tehát a tenyérből visszafelé az érverés felé, a lábfejből az ujjak felé, a homlokból és halántékokból előre az arcra és az orra, akkor is, mikor a szenvedő fekvő helyzetben volt. Továbbá: a sebek mindig tiszták és frissek voltak és sohasem gennyesek a legcsekélyebb mértékben sem. A vérzések nem léptek föl szabályos időközökben, például csupán pénteki napokon, hanem az évenként változó kínszenvedés-ünnepeken is; tehát nem a természet törvényeihez kapcsolódtak, hanem az egyházi év természetfölötti idő- és kegyelemrendjéhez. Végül ki kell emelnünk, hogy Isten szolgálója a külső sebeket sohasem kívánta, sőt azok élete végéig kimondhatatlan szenvedések forrásai voltak számára. – Nagyon

esengve kértem Istent – mondotta egyszer Rensingnek –, hogy vegye el tőlem ezeket és inkább hagytam volna magamat képmutatóként és csalóként kigúnyoltatni; de könyörgésem nem talált meghallgatásra. Overbergnek pedig kijelentette: – Miután megkaptam ezeket a fájdalmakat (ti. a sebek fájdalmait külső sebek nélkül), egyszer nagyon bensőségesen imádkoztam a kolostorban azért, hogy én és nővértársaim beismerjük hibáinkat, hogy békesség legyen és szenvedéseim megszűnjenek. De ekkor ezt a választ kaptam: „Szenvedéseid nem fognak csökkenni. Legyen neked elég Isten kegyelme. Nővértársaid közül egy sem hal meg, mielőtt hibáit be nem ismerte." E válasz alapján azt gondoltam, mikor a jegyeket megkaptam, hogy azok csakis nővértársaimért vannak és ebbe bele is tudtam nyugodni. De borzasztó volt, mikor rájöttem, hogy a sebek a világért is vannak.

És valóban a világért kellett lenniük e jeleknek, hogy tanúságot tegyenek az igazságról; mert Brentano szép szavai szerint Anna Katalin „kiküldetett a kor hitetlen pusztájába, megpecsételve a megfeszített szeretet jeleivel, hogy annak igazságáról tanúságot tegyen. Micsoda nehéz feladat: Isten Fiának, a názáreti Jézusnak a diadalmi jeleit saját testén viselni a világ szeme előtt és a világ urainak hízelgő szolgái előtt! Nagy bátorság kell ahhoz és nem is megy másként, mint csakis Isten kegyelmével: a legtöbbek szemében botránykőnek, gyanú és kétely tárgyának, mindenki szemében pedig – sajnos – rejtélynek lenni; mint általános megfigyelés tárgya, mint a legzagyvább szóbeszédek és magyarázgatások középpontja, megfeszítetten magasan kiállítva lenni a városban, ahol hitetlenség és babona, gonoszság és butaság, az emberi tudomány gőgje és a felvilágosodott laposság alázatoskodó aljassága jár keresztül-kasul."

Az 1824. év volt a nagy szenvedő halálának esztendeje. Fájdalmakkal tetézve lépett ebbe az évbe, melyeket az Anyaszentegyházért és különösen a haldoklókért esdett le magára. Napról-napra fokozódott kínjainak nagysága, úgyhogy a Zarándoknak január 12-én ezt kellett naplójába írnia: „Ki tudná leírni ezt a rettenetes szenvedést? Éjjel-nappal kénytelen ülőhelyzetben vonaglani és nyögni a fájdalmaktól! Arcán pedig a legnagyobb türelem és szelídség a tökéletes megadással párosulva, a gyötrelem irtózatos komolyságában."

Aztán január 15-én: „Megrázó komolysággal szólt: A Gyermek-Jézus hozott nekem ilyen nagy kínokat. Elmondta nekem az ő és Édesanyja minden szenvedéseit, éhségeit és szomjúhozásait. Azt is mondta nekem: Te az enyém vagy! Te az én jegyesem vagy! Szenvedd, amit én szenvedtem!.. Borzalmas gyötrelmeknek vagyok egészen vakon kiszolgáltatva; nem tudom, élnem kell-e még, vagy meg kell-e halnom. Úgy vagyok, mint az imádságban van: Ki vagyok szolgáltatva, Isten kifürkészhetetlen akarata teljesedjék rajtam! De én egészen nyugodt vagyok és a kínok közt sok vigasztalásom van. – Arra a kérdésre, győzi-e türelemmel: fájdalmainak és tehetetlenségének szörnyű komolyságát az Isten iránt való hála szelíd mosolya váltja fel."

Néhány nappal később a Zarándok egy pappal beszélgetett Anna Katalin szenvedése módjáról, olyan távolságban tőle, hogy ô nem hallhatta. De ô aztán így szólt megtört hangon: „Ah, ne dicsérjen engem, attól csak növekednek fájdalmaim!" E napokban különösen is tiltakozott minden dicséret és hírverés ellen, mert az csak még nagyobb szenvedést okoz neki. Megható a jelentés, melyet a Zarándok Gyertyaszentelő ünnepén ír róla: „Ma így suttogott halkan: Ó, ilyen jó dolgom már rég volt! A Szűzanya oly sokat tett értem; egy hétig beteg voltam, úgy-e? Nem tudok semmit a világról. Ó, mi mindent nem tett értem Isten Anyja! Magával vitt; véle is akartam maradni. Akkor föleszmélt és ujját fölemelve mondotta: Csend! Erről a világért sem szabad beszélnem."

Két nappal Anna Katalin halála előtt ezt írta a Zarándok (B. Kelemen): „Folyton Istent hívja segítségül. Egyre azt imádkozza: Ó, Uram Jézus, ezer köszönet Neked életem végéig! Uram, nem amint én akarom, hanem amint Te!"

Január 27-én fölvette az utolsó kenetet; február 9-én utoljára részesült az Oltáriszentségben; ez volt halála napja. Délután lépett a küszöbre a halál. Mélységes vágyódással Jegyese után többször felsóhajtott: „Jöjj hát, Uram Jézus!" Gyóntatóatyja vigasztalta és gyakran nyújtotta oda neki a feszületet csókra; ô alázatosan mindig csak a Megfeszített lábait csókolta meg. Este nyolc órakor még négyszemközt beszélt gyóntatójával, aztán így szólt hozzá: – Most nyugodt vagyok és oly nagy bizalom van bennem, mintha sohasem követtem volna el egy bűnt sem. A gyóntató ekkor a haldoklók imádságait imádkozta és a halálgyertyát jobb kezébe adta. A haldokló többször felsóhajtott: – Ó, Uram, segíts! Segíts, Uram Jézus!

Ezek voltak végső szavai. Akkor fejét mellére hajtotta – és visszaadta tiszta lelkét isteni Jegyesének, akit egész életében oly bensőségesen szeretett. Senki sem vonta kétségbe, hogy a Szüzek karában zengi az örökké új éneket és követi a Bárányt, amerre csak megy.

Németország hívőinek kívánsága, hogy Isten szolgálóleányát mihamarabb az oltáron tisztelhessék, egyelőre annyiban teljesült, hogy az 1892. évben megindult formailag az úgynevezett információs eljárás. 1899-ben pedig megkezdték Rómában a boldoggá avatási pert, amely hosszabb megszakítás után 2004-ben fejeződött be, amikor II. János Pál pápa boldoggá avatta.

Istenben boldogult Emmerich Anna Katalin oltárra emelése neki a legnagyobb megtiszteltetést, Németország hívőinek pedig a legnagyobb vigasztalást szerezte.

Feljegyezte: Brentano Kelemen
Fordította: Kertész Kálmán

(Emmerich Anna Katalin:
A mi Urunk, Jézus Krisztus kínszenvedése)

Rózsafüzér ígéretek

1. Aki a rózsafüzér imádkozásával hűségesen szolgál, jelentős kegyelmekben fog részesülni.

2. Különleges védelmemet és legnagyobb kegyelmeket ígérem azoknak, akik a rózsafüzért imádkozzák.

3. A rózsafüzér erőteljes védelem lesz a pokollal szemben. Felőrli az erkölcstelenséget, csökkenti a bűnt, és legyőzi az eretnekséget.

4. Erényességet és jó munkát nyújt a gyarapodáshoz; a lélek bőséges isteni irgalomban fog részesülni; az emberek szívét elvonja a világ hiúságainak szeretetétől, és örökkévaló dolgok iránti vágyakozásra emeli. A lelkek ezáltal megtisztulnak.

5. Az a lélek, amelyik a rózsafüzér imádkozásával rám bízza magát, nem fog elveszni.

6. Aki őszintén imádkozza a rózsafüzért, fontolóra veszi és alkalmazza magára a szent hittitkokat, azt sosem győzi le a szerencsétlenség. Isten nem fogja büntetni az igazságszolgáltatásakor, nem fognak elveszni egy felkészületlen halállal; ha igazságosak, akkor Isten kegyelmében maradnak és méltók lesznek az örök életre.

7. Aki igaz áhítattal imádkozza a rózsafüzért, nem fog az Oltáriszentség nélkül meghalni.

8. Akik hűen imádkozzák a rózsafüzért, azok életükben és halálukban, Isten világosságában és bőséges kegyelmében részesülnek. Haláluk pillanatában pedig a paradicsomban a szentek érdemében részesülnek.

9. A tisztítótűztől megszabadítom azokat, akik hűek voltak a rózsafüzérhez.

10. A rózsafüzér hűséges gyermekei nagy dicsőségben fognak részesülni a mennyben.

11. Mindent meg fogsz kapni, amit a rózsafüzér imádkozásakor kérsz tőlem.

12. Akik terjesztik a szent rózsafüzért, azokat szükségükben segíteni fogom.

13. Isteni fiamnál elértem, hogy a rózsafüzér pártolóinak életükben és haláluk órájában közbenjárójuk lesz az ítéleten.

14. Akik imádkozzák a rózsafüzért, azok gyermekeim és egyetlen fiamnak, Jézus Krisztusnak testvérei. ■

Egy pogány ember viszontagságos útja Istenhez

II/1. rész

Tanúságtétel

B. Henriette (47 éves) kétgyermekes családanya vagyok, foglalkozásom óvodapedagógus, Budapesten élek a családommal. Elég sokáig, 41 éves koromig Isten nélkül éltem. Édesapám katolikus, édesanyám református vallásúak voltak. Mivel édesapám katonatiszt volt, nem gyakorolhatta és nem gyakorolta katolikus vallását. Sajnos így a gyermekei – vagyis mi – sem lettünk megkeresztelve a húgommal együtt. Szüleimtől nem hallottam sem Istenről sem Jézusról, ez számukra nem volt téma, így Isten nélkül nevelkedtem egy „katonás család" gyermekeként.

Egyedül csak az anyai nagymamámtól hallottam Istenről a nyári szünetekben a nála töltött vakációk alkalmával. Megtanított engem a MIATYÁNKRA és az esti imádságra, amelyet akkoriban a saját szavaimmal fogalmaztam meg úgy, hogy minden családtagomat felsoroltam az imámban. Az egyik születésnapomra kaptam az anyai nagyszüleimtől egy kis nyakláncot aranykereszttel, majd később a húgom is kapott tőlük. Még ekkor sem beszéltek a szüleim Jézusról.

A nagymamámtól hallottam először Szűz Máriáról, aki „felhőn szállt fel a mennyekbe"- így mesélte el akkor Ő nekem. Nem nagyon értettem, hogyan lehetséges ez, mégis a mai napig emlékszem erre a történetére. (Szűz Mária nem halt meg, hanem a Szeretett Fiához, Jézushoz szállt fel a mennyek országába egy felhőn felemelkedve.)

Titokban beszélt nekem Jézus tanításairól és olvasott is néha a Bibliából. Sajnos szeretett Nagymamám (Mészáros Margit) megbetegedett, végbélrákos lett a csernobil robbanás után nem sokkal. Bennem akkoriban kezdett erősödni az ima ereje. Minden este imádkoztam érte Istenhez, hogy ne szenvedjen annyira a fájdalomtól, és hogy még továbbra is velünk maradhasson.

Most úgy gondolom, a Jó Isten meghallgatta imakéréseimet, hiszen az orvosok lemondtak az életéről, de Ő mindezek ellenére még 4 évet velünk lehetett. Az Isteni irgalmasságot sajnos még ekkor sem vettem észre körülöttem sem és magamban sem. Nagyon rossz volt látni a betegsége végén a fájdalmát, kínjait, szenvedéseit. Azt hiszem akkoriban már nem azért imádkoztam, hogy velünk legyen, hanem azért, hogy ne szenvedjen. Bízni kezdtem Isten irgalmában és könyörületességében. Szeretett nagymamám halála megviselte az egész családot, főleg az Édesanyámat.

A szomorú események ellenére sem hagytam abba az imádkozást (bár erről nem beszéltem soha akkor még senkinek) és újra kértem az Istentől, hogy szeretett nagymamámat vigye fel mennyországba magához, mert ő nagyon jó ember volt. Nem sokkal később az édesapámnak az édesapját is elveszítettük, rá egy hétre pedig a feleségét is.

A haláluk újból megviselte az egész családot, a szomorúság és a fájdalom észrevétlenül beköltözött a szíveinkbe. Ekkor kezdtem úgy érezni, hogy talán még sincs Isten, hogy ezt megengedi, hogy az „itt-maradottak" így szenvedjenek. Becsapottnak és elhagyatottnak éreztem magam.

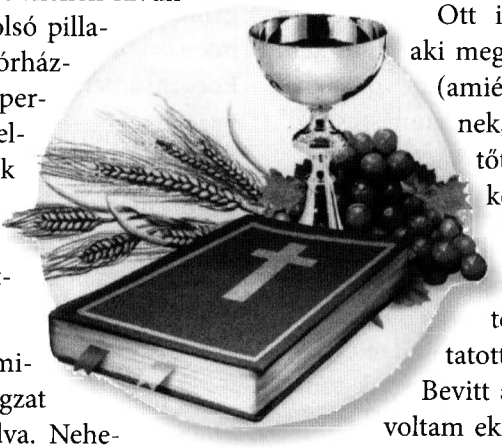
Ma már hívőként másképpen látom az akkori lelkemet. Most már tudom, hogy még hiányzott belőlem a HIT a MINDENHATÓ ISTENBEN, a Jézus szeretetére való vágyakozás, az Isteni irgalmasság, megbocsátás és mindazok a lelki erők, melyet a SZENTLÉLEK által kaptam meg a keresztségem felvételekor.

Rövidke életem során most már látom, hogy az Úr lassan vezetett őhozzá. Sokféle balesetet szenvedtem már gyermekkoromban is (vízbefulladás – ahonnan kimentettek, kéztörések, fogtörés, stb.), ifjú feleség koromban pedig egy komoly autóbalesetet is férjemmel, és gyermekemmel a hasamban. A Bodrog folyóba szállt be a gépkocsink oldalirányban bukfencelve, a kocsi totálkáros lett, de nekünk nem lett komolyabb bajunk.

A baleset után nem sokkal kórházba kerültem, majd hamarosan megszültem első leányomat. Másnap a kislányomat elvitték mellőlem RH összeférhetetlenség miatt és teljes vércserét kapott a Heim Pál Kórházban. Ekkor már a férjem elhagyott minket, elváltunk és én egyedül maradtam a gyermekemmel. Mindezek ellenére még akkor sem tértem meg Istenhez, pedig majdnem elveszítettem a gyermekemet.

Most már tudom, hogy ez út volt Istenhez és Ő maga vigyázott nemcsak rám, hanem a leányomra is, és én hálátlan voltam akkor érte. A hit nélkül sebezhető és csalódott, elkeseredett lettem. A lelkem megöregedett, úgy éreztem akkoriban. Nem sokkal később megismertem a második férjemet és néhány év múlva újra férjhez mentem (a második polgári házasságom volt).

Terhes lettem tőle, de sajnos méhen kívüli terhességem lett, melyet az utolsó pillanatban műtöttek meg a BM kórházban. Az orvosok szerint még perceim lehetettek hátra, mert elvéreztem volna. A magzatok elvesztése nagyon megviselte a lelkemet és a testemet egyaránt. Csoda volt, hogy nem lettem depressziós.

Mégis a legjobban az fájt, amikor megmondták, hogy két magzat volt a méhen kívül beágyazódva. Nehezen, de újra élni kezdtem a megszokott kis életemet, mint „pogány ember". Isten akkor is megmentett és én nem tértem meg hozzá akkor sem, újból hálátlan voltam. Következő gyermekem születése körül csupa öröm volt minden, egészséges gyermekem szépen fejlődött növekedett. Örömömben sem tértem meg, bár őt óvodában már járattam hittanra és érdeklődve hallgattam tőle az ott tanult imádságokat.

Pár év múlva újból megérintett a halál szele, mert majdnem meghaltam. Az epehólyagom szétment és tele volt epekővel, szivárgott a vér a hasüregembe pokoli fájdalmak közepette. Akkor tényleg úgy éreztem nem élem meg a másnapot. A volt férjem vitt be a hatvani kórházba, ahol azonnal megműtöttek és megmentették az életemet. Azóta egy hatalmas vágás emlékeztet erre a hasamon.

Mondanom sem kell, én még ekkor sem tértem meg, de a vágy hogy bemenjek egy templomba már lassan ugyan, de érlelődött bennem. Mindkét leányomat katolikus templomban megkereszteltettem (pogány anyaként) még kicsi korukban, mert éreztem, hogy van Isten és azt szerettem volna, hogy vigyázzon rájuk, ha én már nem leszek. Sajnos még ekkor sem voltam katolikus.

Az élet úgy hozta, hogy a második férjemtől is elváltam (17 évnyi házasság után) és ott maradtam két lánnyal egyedül egy lakásban Budapesten. Megtanultam sok mindent az életről ez idő alatt, lemondani bizonyos dolgokról, gazdaságosan vásárolni, főzni és a nagyobb vagyontárgyaimtól megszabadulni.

Hálát adok a Jó Istennek, mert ez idő alatt a szüleim sokat támogattak minket mindenféle téren. A nehéz időszakban mellettünk voltak erkölcsileg és anyagilag. Kezdett az életem lassan ugyan, de elviselhetővé válni. Úgy gondoltam, hogy nem maradok egyedül és ezért az internetes társkeresőn próbálkoztam ismerkedni.

Ott ismertem meg azt az embert, aki megmutatta az Istenhez vezető utat (amiért nagyon hálás vagyok Istennek, hogy adott mellém egy „vezetőt", azt hiszem a legjobbat azok közül is).

Kinyitott egy olyan „ajtót", amelyet nem is tudtam, hogy létezik, egy ismeretlen világot mutatott nekem, de csak fokozatosan. Bevitt a Budapesti Bazilikába (41 éves voltam ekkor és már több éve itt éltem a fővárosban, de a templomokat valahogy mindig kikerültem), ahol először éreztem azt, hogy hazatértem, otthon vagyok. Leírhatatlan megnyugvást éreztem akkor a lelkemben és vágyat, hogy megismerjem Istent. Olyan megfoghatatlan érzés kerített hatalmába ott, hogy azt szavakkal leírni nem is tudom.

Ez a világ teljesen ismeretlen volt számomra és nagyon távol állt tőlem, de úgy éreztem, erre vágytam már régen. Mindent tudni akartam a Bibliáról, a szentmiséről, az imádságokról, Istenről és Jézusról, Szűz Máriáról. Olyan mohó vágy kapott el, hogy „ittam" a „tanítóm" szavait. A szerelem, a boldogság keresése vezetett el az Úrhoz.

A boldogságot az Úrban találtam meg és ez olyan erőt adott nekem, hogy az életem lassan megváltozott. Az értékek átrendeződtek, más lett fontos a számomra. Hiába próbált az Úr a sanyarúságomban, betegségekben, nagyszülők elvesztésében megtéríteni, én nem adtam be a derekamat. Most már tudom miért.

Az Isteni kegyelem ajándék, az ajándékot pedig örömmel kapja és fogadja az ember és ezt tette velem az Úr. Megkaptam Tőle a legnagyobb kincset, amit ember kaphat: a hitet ŐBENNE, és az irgalmas szeretetét; az egyetlen olyan dolgot, melyet soha nem tud megvenni az ember, legyen akár gazdag vagy szegény. Akkor kerültem először kegyelmi állapotba.

Folyamatosan ismerkedtem a szentírással (Bibliával), szentek életével. Hittanra jártam, hogy megkeresztelkedhessem. Úgy éreztem, a világ megnyílt körülöttem. Egyre jobban kezdtem vágyni arra, hogy Krisztus testét, az oltáriszentséget magamhoz vehessem a szentmise alatt. Elkezdtem katolikus templomokba járni minden vasárnap és Budapest sok templomát megismertem. A fordulópont az életemben 2009. november 14-én jött el (Pál-fordulásom időpontja), amikor is megkeresztelkedtem a római katolikus vallás szellemében az Óbudai Szent Péter és Pál templomban. Védőszentemnek Árpád-házi Szent Margitot választottam.

A szertartáson nagyon szerényen voltunk jelen, de az Úr ott volt és csak ez számított. Keresztényi életem első „vezetője" a Keresztapám lett. Az első szentáldozásom két szín alatt történt szentmise keretében. Mérhetetlen boldogság kerített hatalmába, szinte repkedtem a föld felett, hogy Jézus bennem élhet.

Az Isten rövid időn belül megkezdte a tanítását az alázatra, türelemre, megbocsájtásra, és ezt sűrűn gyakoroltatta „vezetőm" által. A megaláztatást is átéltem, a féltékenységet is, a szenvedést, az elhagyatottságot, megvetést, fizikai fájdalmat, de ugyanúgy a boldogságot, Isten szeretetét és a hitemben való elmélyülést is ez idő alatt. Szélsőséges helyzeteket mutatott nekem az Úr és folyamatosan tanított az alázatosságra és a lelki csend elsajátítására. Nem volt könnyű dolgom, sokat vívódtam az akkori akaratommal szemben. Az ima erejét ekkor éreztem a leginkább kézzelfoghatóan. Nagyon sokat imádkoztam és megtanultam többféle imádságot is, valamint a Rózsafüzér imádságokat. Lehetőségem nyílt arra, hogy Csíksomlyói Szűz Mária templomba is elmehessek és ott a keresztúton végigmentem. Az Úr megkezdte a gyarló lelkemben a munkálkodását.

A kapcsolatom a lelki vezetőmmel fordulatot vett, már csak bántani tudtuk egymást az iránta való szeretetemet már az Úr töltötte be. Nekem már csak Isten és a családom, gyermekeim számítottak (akiket ez idő alatt kicsit háttérbe szorítottam). Félelem közepette nagyon nehezen tudtam megszabadulni a „tanítómtól".

A Jó Isten segítségével sikerült, hogy elmenjen örökre az életemből és én az övéből. Lelki életem fejlődése megindult, ezt még a közvetlen környezetem is észrevette. Kezdtek velem jó dolgok történni. Új munkahelyet találtam, ahol több fizetést kaptam és a főnököm az ifjúkori barátnőm lett. Tudom, hogy ebben is Isten volt a segítségemre. Ekkor már rendszeresen jártam vasárnaponként a kisebbik lányommal szentmisére, ahol ő többször is ministrált.

Az egyik szentmise alatt a pap hirdetésében meghallottam a katolikus önkéntes beteglátogatói tanfolyamot, amit az Onkológián szervezett egy atya, mint egy segítő lehetőséget. Úgy éreztem, ez lesz az én katolikus utam folytatása, ha a Jó Isten is ezt szeretné. Sikeresen elvégeztem a tanfolyamot, mint frissen bérmált hívő. A betegek látogatása során megtapasztaltam, hogy Isten mennyire segítségemre van a betegek ágyánál. Csodálatos érzéssel töltött el az a tudat, hogy otthagyhatok a betegek lelkében egy kis vigaszt az ISTENI irgalmasságról, Isten szeretetéről. A Szentlélek elkezdte a munkálkodását az én gyógyulni vágyó lelkemben is. A beteglátogatások alkalmával úgy éreztem és érzem ma is, hogy a Szentlélek segítségével Jézus szeretetét viszem a betegekhez, az elesettekhez.

Rengeteget tanulok a betegektől és sok tapasztalatot kapok az Szentlélek vezetéséből még egy ilyen helyen is, mint a kórház. Nagy lelkesedéssel végzem immár negyedik éve ezt az önkéntes segítségadást az Úr segítségével. Az Úr vezetett tovább a szűk ösvényén Őhozzá, hogy minél jobban megismerhessem. Újabb segítőket küldött nekem.

Katolikus életem második segítője egyik óvodás gyermekem édesanyja volt, Ágnes. Ő és családja kitartó imáinak köszönhetően megtaláltam azt a közösséget az Emmausz házban, ahol most is részese lehetek egy szeretett imacsoportnak. Megismertem ott Katona István atyát, aki úgy érzem, hogy lelki életem vezetője is lett. Elvégeztem az általa vezetett Szentlélek szemináriumot, mely akkoriban óriási hatással volt rám. Kegyelmi állapotba kerültem a rendszeres gyónások, áldozások és bűnmentes élet során. Az Úr ekkor végtelenül sok kegyelemmel halmozott el! Ez idő alatt gondoltam végig életemet és bűnbánatot gyakoroltam, minden embernek, akik megbántottak valamivel életem folyamán, megbocsátottam a Szentlélek segítségével. Nem volt könnyű időszak az életemben.

Henriette

– FOLYTATJUK –

Mozgósítsd magad és másokat a jóra

Gondoljuk csak el, mennyire más lenne a világ, ha mindenki, aki Krisztus ismeretére számot tart, csak egy emberrel is valami meghatározott jó cselekedetet tenne naponta. Elképesztő lenne az eredmény. Most azt képzeljük el, mi történne, ha mindannyian elhatároznánk, hogy nem egy, hanem két szeretetteljes, kedves, hasznos dolgot vinnénk végbe valakinek mindennap. Gondolom, el tudod képzelni. Csodálatos eredmények lennének. A világ hirtelen megváltozna, mivel valóban le tudnánk győzni a rosszat a jóval, ha mindannyian eltökélnénk, hogy Jézus által javasolt életet éljük.

Talán most azt kérdezheted: „Ez sosem lesz így, akkor meg miért próbáljuk meg!" Ne hagyd, hogy a negatív gondolatok már a próbálkozás előtt megfékezzenek! Én már döntöttem, hogy ami tőlem telik, azt megteszem, és imádkozom azért, hogy a többi ember is tegye meg a tőle telhetőt. Másokkal is beszélni fogok, és biztatni fogom őket, hogy minden lehetségest tegyenek meg a többi emberért. Nagyszerű lenne, ha a beszélgetéseink java része a körül forogna, hogy mi módon tudunk jót tenni másokkal, és egymásnak építő jellegű ötleteket adnánk át.

Joyce Meyer

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Karácsony az öröm napja! 3

Karácsony üzenete 4

Andrea M. Fabro: Kenyérszaporítás 5

Alan Ames: Gyógyulás a szentmise által 7

Brentano Kelemen: Emmerich Anna Katalin élete (III/3.) 10

Rózsafüzér ígéretek 14

Henriette: Egy pogány ember viszontagságos útja Istenhez (II/1.) (Tanúságtétel) 15

Joyce Meyer: Mozgósítsd magad és másokat a jóra 18

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

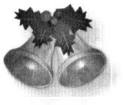
Szerkesztői üzenetek

- Októberben megjelent **Andrea M. Fabro: Éld át velem az Evangéliumot** című könyve. (Ára: 800 Ft.) Kapható az Emmausz Házban (1146 Budapest, Thököly út 120.) és a katolikus könyvesboltokban.

- A **Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás XXIV. Országos Találkozója** „Megújuló szív, Egyház, nemzet" címmel 2015. november 14-én Szombathelyen az Arena Savariában lesz (Sugár út 18.) Belépődíj 1000 Ft (a helyszínen fizetendő). A rendezvényről bővebb információ és részletes program a www.mkkm.hu és a www.ot2015.wix.com/mkkm honlapon olvasható.

- **Minden kedves olvasónknak áldott, békés karácsonyi ünnepeket és boldog új esztendőt kívánunk!**

MARANA THA A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta

Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes

Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.

Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:

1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306

E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com

Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771

Honlapjaink:

MARANA THA – www.maranatha.hu

EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu

Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

A hit fénye és a hit igazságai, amiket az Úrtól kaptunk,

„komoly ajándékok életünkben...,

nem tarthatjuk meg őket magunknak.

A szó legszorosabb értelmében kötelességünk

mások számára is hozzáférhetővé tenni őket."

(Andrea Farbo)

A MAGYAR KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS
XXIV. ORSZÁGOS TALÁLKOZÓJA

Szombathelyen 2015. nov. 14.

UTAZÁSI KEDVEZMÉNYEK: MÁV, Gyesev 50 % kedvezmény. Autóbusz Budapestről 3000 Ft, jelentkezni lehet az Emmausz Irodába

"Legyen nekem a Te igéd szerint!" (Lk 1,38)

A MAGYAR KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS
XXIV. ORSZÁGOS TALÁLKOZÓJA

MEGÚJULÓ

SZÍV EGYHÁZ NEMZET

Szombathely,
Arena Savaria (Sugár út 18.)

2015. november 14.,
szombat, 10.00 – kb. 18.30

A programból:

A magyar nemzet küldetése / Molnár Imre
Az életadó Evangélium + A Megújulás víziója / Kunszabó Zoltán
Szentségimádás / Hugyecz János atya
Imádsággal a nemzet megújulásáért / Gábriel Zoltán
Az életté vált megújulás / Székely János püspök
Szentmise / Veres András megyéspüspök
Dicsőítés: Csiszér László, Flach Ferenc, Frikk József
+ tanúságtételek + gyermek- és ifjúsági szolgálat + közbenjárás

Információ: mkkm.hu

Mindenkit szeretettel várunk!
Belépődíj: 1000 Ft, a helyszínen fizetendő.
16 éves kor alatt ingyenes!

A programból:

9.30 Bevezető dicsőítés / Flach Ferenc és Csiszér László
10.00 Köszöntés, dicsőítés
10.35 Megújuló szív: fiatalok tanúságtételei
10.55 A magyar nemzet küldetése / Molnár Imre
11.35 Az életadó Evangélium / Kunszabó Zoltán diakónus
12.00 Közbenjáró imaszolgálat
12.15 Szentségimádás Hugyecz János atya vezetésével
14.20 Imádsággal a nemzet megújulásáért / Gábriel Zoltán
14.40 Nemzetközi dicsőítés és ima (magyar-osztrák-horvát)
15.00 Az életté vált megújulás / Székely János püspök atya
15.40 A Megújulás víziója / Kunszabó Zoltán diakónus
16.05 Közbenjárás: felkenetés egy szolgáló életre
17.00 Püspöki szentmise / Veres András megyéspüspök atya
kb. 18.30 Záró dicsőítés
Közben gyermekszolgálat és ifjúsági program!

